

Мов корок на воді, очей куток,
І м'ясорубка метушні нечинна,
Де кожне — свій ковчег і своє вчення,
Що сіє зерна чаду й блекоту.

Лиш сум — стоніжка срібла — цокотить.
Униз гадюччям поповзло мовчання.
І ні опори, ні стежок — ні в чому.
Колишню велич зжерла мілкота.

Життя, яке — по горобцях — з гармати,
В калюжу сіло й — дошкою — гармидер, —
Білизни купи, що направи пралі. —

Із ладу вийшов застарілий прилад,
Пустивши з димом батьківське майно. —
Ніч. З гілочкою голуб промайнув.